

ACSAI ROLAND

*Berzsenyi kertje**alkaioszi strófák**az ötvenéves Somogy folyóirat tiszteletére*

Niklának útja volt kerekünk alatt,  
kocsinkba szél füttyült be az ablakon.  
Miféle múlt idő talált meg?  
Berzsenyinek kora és világa.

Büszkén terült elénk a kihúlt határ.  
Bezárva volt a háza, kinyitva nem  
találtuk. Árva kertje földi  
égszakadása akácvirágnak.

Alkaioszé e forma, mi Berzsenyit  
is még idézi: sok recitált sorát,  
miket talán itt írt magában.  
Nimfa futott el, akár az óra.

Indulni kellett hát haza. Két gyerek  
jött el velünk, és sírt az egyik kicsit.  
A lányom és Adélka hátra  
ült. Feleségem anyós ülésre.

A hűs eső elállt, kisütött a nap  
felhők alól, és alkonyodott az ég  
Somogy felett. A nimfa intett:  
fél keze mágnese tűnt levélkéz.

A visszapillantótükör önmagunk  
mutatta. Arcainkra magány borult.  
Jelen, jövő, a múlt tükörben.  
Vissza se tér, ami el se ment még.

Azóta évek teltek el: életek.  
És újra kislányom született, bizony.  
Két gyermek apja lettem én már -  
s szállt január hava februárban.